

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Juli 1889.

38te Aargang.

Tale

holdt af Præsident George D. Cannon ved Generalkonferencen
i Salt Lake City, Søndagen den 7de April 1889.

Jeg vil læse en Del af 3die Kap. af Johannes's første almindelige Brev.

„Se, hvor stor en Kjærlighed Faderen har vist os, at vi skulde kaldes Guds Børn! Derfor kjender Verden os ikke, fordi den kjender ham ikke.

J Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige, thi vi skulle se ham, som han er.

Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.

Hvo, som begaar Synd, begaar og Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse.

Og J vide, at han er aabenbaret, paa det han skulde borttage vore Synder, og der er ikke Synd i ham.

Hvo, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke seet ham; ej heller; kjendt ham.

Mine Børn! Ingen forsøre Eder! Hvo, som gjør Retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.“

Idet jeg rejser mig for at tale til Eder, mine Brødre og Søstre, stoler jeg paa Eders Forbønner. Det er et alvorligt Ansvar, der paahviler den, der skal tale til en Forsamling som denne, om Livets og Saliggjorelsens Principer, og jeg vilde ikke vove at begynde paa det, dersom jeg ikke haabede at blive understøttet ved Guds Naad.

Som et Folk, ere vi stillede under særegne Omstændigheder. Det synes mig, at vi ingenfinde trængte mere til Guds Raad og Bistand, end nu for Tiden, og vi kunne slet ikke undvære saadanne Raad og Værdomme. Vi tro, at de Sidste-Dages Helliges Indsamling til disse Bjerge er steet overensstemmende med Himlens Bestemmelser. Dette Folks Organisation og Opdyrkningen af denne vidtstrakte Bjærgregion skuldes den

Kjendsgjerning, at Gud har talt og givet visse Befalinger, ifølge hvilke de Sidste-Dages Hellige ere udvandrede fra deres forrige Hjem, hvor de hørte Evangeliet, og derfor kom til dette Land. Vor Bevarelse, vor Styrke, vor Fremgang og Enighed, tro vi, skyldes Guds Betsignelser. Dersom han tog dem fra os, da vare vi visjelig i en beklagelsesværdig Tilstand.

Vi samles til disse Forsamlinger for at belæres om vore Pligter og faa mere Kundskab om vort Forhold til vor himmelske Fader og om, hvad vi skyldte ham, og lære, hvorledes vi bedst kunne opfylde vore Pligter til hans Tilfredshed. Hidtil have vi været ledede af ham. Han har ikke skjult sit Ansigt for os. Han har ikke sparet paa Raad eller undladt at tale til os. Tanken herom fylder mit Hjærte med Fryd og Taknemmelighed. Fra den første Dag, da Kirken blev organiseret, (i Gaar var det 59 Aar siden) og indtil denne Dag, have de Sidste-Dages Hellige ikke været overladte til at vandre om i Mørke eller ladte i Uvidenhed angaaende deres Faders Villie med Hensyn til dem. Aabenbaringens Røst er aldrig forstummet Guds Mands Tilkjendgivelser have, aldrig ophørt; Guds Røst har lydt til Folket, saa at de have været i Stand til at erholde saadanne Raad, som de have behøvet under Livets mange omstiftende Omstændigheder. Vør vi derfor ikke i Dag, i denne Forsamling, give Tak til Herren af vore ganske Hjærter, fordi Mørket aldrig har været tykkere over os, end at Lyset fra de evige Verdenes altgevel har kunnet trænge ned til os. Har det end undertiden forekommet os, som om der var en Labyrinth af Afveje omkring os, saa har dog den Sti, hvorpaa vi skulde vandre, altid været tydeligt anviset for os. Mennekestene i Almindelighed have

maaft været tvivlraadige med Hensyn til, hvilken Vej der var den rette, men vi have ikke været overladte i Tvivl desangaaende, lige saa lidt som angaaende, hvad vi skulde gjøre, og hvad vi ikke burde gjøre. Saaledes har det været hele Tiden. Jeg takker vor store Fader, paa denne Dag, for denne uburderlige Betsignelse. Gud har givet os Visshed, han har hørt vore Bønner, og naar vi have bedet ham om Raad, saa har han vist os, hvad der burde gjøres. Og skjøndt vi have haft adskillige Ondt at bekjempe, skjøndt vor Vej har været bestrøet med Torne, og Forfølgelsens tunge Haand hvilet haardt paa os, saa have vi dog haft den sikre Forvisning, at vi ikke vare overladte til os selv, men at Grundlæggeren af dette store Værk, i hvilket vi ere interesserede, har vaaget over det, og at han ikke har glemt eller forsjømt os eller bortvendt sit Ansigt fra os; men, under alle vore Prøver, stedsse har været os nær og laant et villigt Øre til vore Bønner og skjænkert os Lys, Visshed og Styrke, samt enhver anden Gave, der var nødvendig, for at vi taalmødig kunde udholde de Prøver, og Besværligheder, der ophøbede sig omkring os. Disse Betsignelser have fulgt os hele Tiden. Det har for os været store, overordnede Betsignelser, mere værd end al Verdens Rigdomme, mere værd end al Verdens Ære og Anseelse. Er der nogen der elsker evige Sandheder, der elsker Gud og ønsker Ophøjelse i Guds Rige, som ikke vilde give Alt, hvad han ejede og kunne raade over i denne Verden, for at komme i Besiddelse af de Betsignelser, som Gud saa rigeligt har tilbedt sit Folk? Mange havde nedlagt sit Liv for en mindre Del af Sandhed end vi besiddede. Mange have bragt store Ofre for Principer, der ikke have været nær saa herlige, saa himmelske

eller inspirerede af Gud, saaledes som dem, vi besidde i saa rigeligt Maal. Mange have ønsket, at de kunde ofre Alt, ja selv Livet, for at faa en eneste Meddelelse fra de evige Verdener eller et eneste Sendebud fra Gud med hans Villie til dem, eller erholde den Helligaands Gaver og Betsignelser. Mange have bedet og antaabt Gud om at skjenke dem Præstedømmet og Myndigheden, ja at de kunde udføre Guds Riges Ordinantjer, og have været villige til at bringe endog de største Ofre, for at komme i Besiddelse af denne Myndighed. Der blev i Gaar hentydet til Luther. Hvad vilde Luther ikke have udrettet med den Begejstring og levende Iver som han besad, for at reformere Folket, hvis han havde haft Myndighed fra Gud til at udføre disse hellige Ordinantjer, der ere af saa stor Betydning for at opnaa Salighed? Det kan siges om ham, at han trodsede hele Verden. Han udsatte sit Liv og var villig til at lide for den begrændsede Del Sandhed som han besad. Men hvor meget stærkere vilde han ikke have følt sig, hvor meget villigere vilde han ikke have været til at bringe disse Ofre, dersom han havde ejet de Betsignelser, som Gud har sat indenfor vor Rækkevide!

Naar jeg taler saaledes, gjør jeg det ikke, fordi jeg ønsker at smigre Ederes Forsængelighed eller faa Eder til at tænke, at I ere bedre end andre Mænd og Kvinder. Men det var Guds Villie og overensstemmende med hans Planer, at Præstedømmet ikke skulde gjengives før i disse, de sidste Dage. Det blev tilbageholdt af Grunde, som han selv kjendte. Apostlers, Profeters og retfærdige Menneskers Blod var blevet udøst paa Jorden. Der var blevet ført Krig mod dem, indtil Alle som holdt Præstedømmets Nøgler, blev taget bort fra Jorden eller sat udenfor

direkte Forbindelse med Menneskeheden, og Præstedømmet blev saaledes taget tilbage til Gud, indtil Tiden kom, da det atter skulde gjengives til Mænd her i Livet. Men de Mænd og Kvinder, der i de forbigangne Tidsaldre saa oprigtigt havde ønsket at annamme Sandheden, ville vissevis ikke miste deres Von; de ville, i Herrens egen Tid, modtage alle de Betsignelser, som de tragtede efter. De ville komme i Besiddelse af det evige Evangeliums Ordinantjer; de ville modtage Præstedømmet og opnaa den Herlighed, som de tragtede efter; thi Guds Bærf er ikke begrændset til denne jordiske Tilværelse, men det strækker sig gennem hele Evigheden. Det er fra Evighed til Evighed, og ingen af Guds Sønner eller Døtre vilde blive fortabte, undtagen Fortabetsens Børn. Gud vil ihukomme sine faldne Børn, og i Herrens bestemte Tid vil vore Forsædres, der døde uden disse Betsignelser, modtage dem i fuldt Maal.

Men disse Betsignelser ere skjenkede os, som bleve fødte i denne Generation, os, der have seet denne herlige Dag oprinde. Vi ere saa at sige, ubvalgte til at være vore Forsædres Frelser og, i en vis Betydning, til at frelse Verden, der er nedsolet i Synd, ikke paa Grund af vore egne Fortjenester, men formedelt Guds Naade og ubeskrivelige Kjærlighed, som han har bevist os, og som han stadig beviser os.

Efterfom vi ere omgivne af saadanne Betsignelser, hvad Slags Mennesker burde vi saa ikke være! Hvor burde ikke vore Hjerter svulme af Taknemlighed til Gud for, hvad han har gjort for os? Som jeg før sagde, Mange have lidt Døden for disse Principer. Apostlen Paulus sagde, at Mange vandrede om i Faare- og Gedeskind og levede i Jordens Hulter. De bleve

halsbhuggede, parterede og tilintetgjorte paa forskjellige Maader; de blev jagede som Skovens vilde Dyr; og dog klynge de sig fast til Sandheden; de foretrak at blive halsbhuggede, at blive parterede, at leve i Jordens Hul, klædes i Faar- og Gedestind og hades af Menneskene, hellere end at fornægte de store Sandheder, som Gud havde aabenbaret for dem.

Hvorledes forholder det sig med os? Lader os sammenligne vore Omstændigheder med deres, som jeg her har omtalt. Vi ere iserte godt Klæde og Nogle bære meget fin Klædebragt, især Damerne. Vi have Alt, hvad vi behøve for at leve et bekvemt og behageligt Liv og vi have smukke Huse, som ere elegant møblerede; vore Borde bugne af Jordens Goder: saa som Frugt, Urter, Kjød, Smør, Mælk og Honning — Alt i Overflodighed. Saaledes ere de Sidste-Dages Hellige velsignede og de Fleste have Penge i Lommen eller paa Steder, hvor de hurtigt kunne faa dem. Ingen ere udsatte for de Besværligheder, som jeg har omtalt i Sammenligning med Fortiden; vi have kun lidt Forsølgelse, men ingen Halsbhugning, ingen Partering, Ingen behøver nu at leve i Jordens Hul med deres Koner og Børn, men vi nyde endnu alle de omtalte Velsignelser, som Gud, i sin vidunderlige Godhed, har skjænket os, og han forlanger derfor, at vi skulle give ham vore Hjerter; han forlanger at vi ikke tilbede disse jordiske Ting. Han siger: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, da skulle alle disse Ting tillægges Eder.“ Han siger: „Jeg vil have Eders Hjerter, Eders Kjærlighed, Eders Tilbedelse, jeg forlanger, at I skulle adlyde mig.“ Det er det vor store Skaber fordrer af os. Dagens store Spørgsmaal er, om vi ere villige til

at adlyde ham. Vilde vi give Herren, der har været os saa naadig, det, der med Rette tilkommer ham — den Lydighed, som et Barn skylder sin jordiske Fader og meget mere sin himmelske Fader, sin Skaber, Giveren af alle Velsignelser, Aidsen til vor Styrke og vort Liv?

Brødre og Søstre, naar vi betragte hvad Gud har gjort for os, hvor burde vi ikke da takke og prise ham. Han har givet os tusind Fold for, hvad vi have gjort. Drog nogensinde en Vidske ud i Verden paa Mission uden Pung og Tasse, uden at han fik sin Løn? Hvad siger han naar han kommer tilbage? „Jeg har aldrig tilbragt en saa lykkelig Tid i mit Liv. Mit Hjerte er fyldt med en Fryd, jeg aldrig før har kjendt. Guds Kraft og Fred var med mig, hans Gaver hvilede paa mig. Den Helligaand var min Led-sager, og uagtet jeg havde mange Besværligheder at kæmpe imod, saa har jeg dog aldrig været saa lykkelig, som medens jeg udførte min Mission.“ Han modtog sin Løn, efterhaanden som han gik fremad. Gud var med ham. Englene vare rundt ham, og Guds Aand brændte i hans Hjerte. Kunne alle I Vidsker ikke bevidne dette? Visselig, I kunne. Jeg taler kun om det, jeg veed, naar jeg siger dette. Naar disse Missionærer komme tilbage fra deres Mission, nedsætte de sig atter blandt deres Brødre og gjenoptager deres forskjellige Livserhverv. Hvad sker saa? — Rejs igennem vore Settlementer og søg at faa at vide, hvem der har været paa Mission. Har de end været paa Mission i mange Aar med korte Mellemrum, saa er der dog ikke Tegn til Fattigdom. Der mærkes ingen Forskjel paa dem og de af deres Brødre, som ikke have været paa Mission. Gud velsigner sine Tjenere til

ligt, naar de vende tilbage. Han mang-
foldiggjør sine Velsignelser til dem.
Deres Ejendomme forøges, deres Fa-
milier forøges, Kvægflokkene forøges
og de have Fremgang i al deres Livs-
vandel. Saaledes bevidner Gud til sit
Folk, at han er mægtig til at belønne
sine Tjenere og Enhver, der sætter sin
Tid til ham.

Hvad beviser dette? Det viser os,
at dersom vi ville give Gud vore
Hjærter, dersom vi hellige vore Liv til
hans Tjeneste og ere ham lydige, da
ville vi gjøre mere Fremgang end noget
andet Folk paa Jorden, nogenfinde har
gjort. Jeg kunde gaa endnu videre
og omtale de, der liberalt have ydet
til de Fattiges Understøttelse, de, der
have bespist de Hungrige, klædt de
Nøgne og som nøjagtigt have betalt
deres Tiende, og spørg saa denne For-
samling om hvad Folgerne have været
af at have opfyldt Guds Befalinger
i saa Henseende. Have de ikke haft nok
endda, i det mindste lige saa meget
som de, der Intet gav eller aldrig op-
fyldte disse Pligter? Jeg er vis paa,
at I ville kunne sige, at I have været
mere velsignede, end de, der forsømte
at gjøre deres Skyldighed, men vare
begjærlige. Paa denne Maade, mine
Brødre og Søstre, bevidner Gud for
os, hvad Folgerne blive af at vise
Lydhed mod hans Befalinger. Der-
som vi opfylde hans Forlangender i det
daglige Liv, da vil den Højstes Vel-
signelser følge os i alle Retninger.
Med Apostlen Johannes kunne vi sige:
„Det er endnu ikke aabenbaret, hvad
vi skulle vorde, men dette vide vi, at
naar han aabenbares, da skulle vi vorde
ham lige; thi vi skulle se ham, som
han er.“ Det er Guds Hensigt, at gjøre
os ham lig. Det er af den Grund, at
han sendte os her. Det er af den
Grund, at vi indkom i Kirken og at

hans Evangelium blev aabenbaret. Gud
ønsker, at hans Børn skulle opnaa, at
blive ligesom han; naar jeg siger dette,
mener jeg ikke alene i aandelig Hæn-
seende. Mange tro, at vi ere Guds
Børn, fordi han har stabt os. Men
vi afbige fra denne Mening, idet vi
tro, at vi bogstavelig ere Guds Afkom,
at Guddommen er vor evige Fader;
vi tro, at den Attraa efter Ophøjelse,
som besjæler Menneket og bringer ham
til at udføre de mange underfulde
Gjerninger, som vi se overalt paa
Jorden, er nedarvet fra vor Fader;
den er nedarvet og nedlagt i os. Denne
Lærdom om ardelige Tilbojeligheder
bevises noksom ved Mennekenes Gjer-
ninger. Vi nedstamme Alle fra den
store Fader, der dannede Jorden og
som styrer Universet. Derfor er det
naturligt, at Mennekenes aspirerer til
noget Stort og Herligt og at de til-
skyndes til at bestræbe sig paa, at udføre
noget beundringsværdigt. Dette er de
Sidste-Dages Helliges Tro, og med
denne Tro burde vi forene Osket om,
at maatte ligne Faderen, naar vi en
Gang saa se ham. Dersom vi ere be-
sjælede af et saadant Ønske, da ville
vi søge at blive rene, ligesom han er
ren, paa det at vi kunne agtes værdige
til at komme i hans Nærhed.

Jeg erindrer, at jeg for nogen Tid
siden horte Eldste Penrose tale her
fra denne Forhøjning om, at Nogle
lærte, at enhver Troesbekjendelse havde
en Gud, der svarede til deres forskellige
Ibæer. Det forekommer mig, at en
Fritænker en Gang har sagt — i hvert
Tilfælde er det et gammelt Ord —, at
ethvert Folk selv danner sig Begrebet
om, hvad Slags Gud de helst ville til-
bede. Indianeren har sin Ibé om
Gud, Hindoen har sin, og alle de for-
skjellige Nationer paa Jorden have
deres Ibéer om Gud, idet enhver an-

tager den Gud, der bedst stemmer med deres særegne Begreber, Onsker og Tilbøjeligheder. Der er uden Tvivl en hel Del Sandhed heri. Vi tilbede det, vi beundre, og Alt, hvad der er beundringsværdigt, tilhører Gud. Endog med det Qys og den Kundskab, vi besidde, kunne vi ikke fatte alle Guds Egenheder, og vi kunne aldeles ikke fatte hans Storhed. Men vi have visse Begreber om hans Karakter, og Andre have sandsynligvis deres, og de ere vel ogsaa til en vis Grad rigtige i deres Ansuelser om ham, ligesom de forskjellige Sekter tro paa en Del af Evangeliet. Vi finde nogen Sandhed hos alle Troessamfund, blandt alle Folkeslag i enhver Slags Gudsdyrkelse. Man kan finde Sandheder blandt Hedningenerationerne. Jeg har fundet Sandhed hos meget uvidende Menneſter, og jeg antager, at, om man rejste over den ganske Jord, blandt de lavest-stillede Menneſteracer, saa vilde man dog finde noget Sandt, og Noget, som man kunde beundre. Naturligvis saa Menneſtene mere Qys, efterhaands som de gaa fremad; saaledes er det med dem, der have antaget Guds Søns Evangelium. Den store Forskiel paa os og andre Troessamfund bestaar deri, at vi tro paa en Gud, som aabenbarer sig. Vi tro paa en Gud, som meddeler sin Villie til sine Børn. Og dersom vi søge at leve derefter, tro vi, at han vil aabenbare sig mere og mere og i større Fylde til os, indtil vi kunne fatte ham saa meget, som det er muligt for Mænd i Kjødet, at fatte Gud. Vi tilbede ikke en Gud, som vi selv have dannet os, efter vor egen Indbildning, men vi tilbede et Væsen, der har aabenbaret sig til os — et Væsen, der har tilkjendegivet sin Karakter og Egenheder. Det var nødvendigt, ved dette Værks Begyndelse, at der maatte ske en saadan Aabenbaring. Indtil den Tid havde Menne-

ſtene, i mange Generationer, været i Uvidenhed angaaende Guds sande Karakter. Man troede den Gang, som Mange tro endnu, at han var et Væsen, der fyldte Univerſet, et aandeligt Væsen, uden Legeme eller Dele. Men den første Aabenbaring i denne Generation, der blev givet som Svar paa Drengen Josef Smiths Bøn, var, at Gud Faderen viste sig tilligemed sin Søn Jesus Kristus, og det syntes visse at det netop var det nødvendige af Alt, for at lægge Grunden til Tro i det menneskelige Hjærte. Jeg har hørt, at der gives dem iblandt os, der paaſtaa, at Jesus er Faderen, og at der kun er een Fader, men de udlægge Biblen og Mormons Bog fejlagtigt. Det er en urigtig Lærdom. Der var to Personligheder, der viste sig for Josef Smith: Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus. Den Tvivl og de fejlagtige Begreber, der indtil da havde eksisteret i den menneskelige Hjærne, angaaende denne Gjenstand, blev for stedse bortvejret hos dem, der tro paa denne Aabenbaring. Det viste sig da, at Gud var det Væsen, der vandrede i Edens Have og hvis Røst blev hørt der; den samme, hvis Finger Jareds Broder saa, og som Profeterne have omtalt og beskrevet netop, som han er. Dette var et mægtigt Vidnesbyrd, og vi befinde os derfor ikke i den Tilstand, som Fritænkerne paaſtaa, at andre Troessamfund befinde sig i. Fritænkeren paaſtaar, at de, der tilbede et højere Væsen, tilbede et Væsen, der kun lever i deres egen Indbildning. Dette gjør vi visse ikke, thi, som jeg alt har sagt, da dette Værk blev paabegyndt, viste Faderen og Sønnen sig i Herlighed og blev seet af et Menneſte, hvis Vidnesbyrd er nedskrevet og understøttet af Andres, der have seet Jesus Kristus, og som

bevidne, at han lever, og at han i Sandhed er Guds Søn, en af de to Personligheder, der udgjør Guddommen. I denne Henseende, siger jeg, adskille vi os fra alle andre Folk og Trosbekjendelser, og vor Tro har en fast Grundvold. De, der troede, fik en Grundvold for deres Tro, der snart udviklede sig til Visshed. Blandt de Sidste-Dages Hellige findes der en vis Kundskab om Guds Personlighed. Vi kjende ham tilbøielig. Vi vide, at han er et Væsen med Begeme.

Jeg kommer til at tænke paa en Bemærkning, som jeg hørte af en af Apostlerne — Broder Lorenzo Snow — for nogle Dage siden, at, „som Gud nu er, skal Mennesket blive; som Mennesket er, var Gud.“ Dette er meget betegnende. Vi nedstamme fra denne Fader, vi ere hans Afkom og vi besidde hans Egenskaber. Sandt nok, de ere endnu ikke udviklede, men vi besidde dem dog alligevel; og Gud vil lede os fremad, indtil vi bliver ham lig. Dette er Hensigten med Evangeliet. (Fortsættes.)

Kostbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens ledende Mænd.

Præsident Brigham Young:

Om Undervisning og Uddannelse.

„Skulde jeg sætte mig hen for at læse Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog? spørger maaske En. Jo, vær saa god! og naar Du saa har gjort det, saa er Du maaske endda ikke blevet andet end en sekterist Tilhænger. Det paahviler Eder, som en Pligt, at undersøge for at komme til Kundskab om alle andre Ting, som henhøre til Jorden, ligejaa vel som at læse disse Bøger. Vi bør ikke alene søge at komme til Kundskab om hvad der er godt, og de Virkninger, som det vil have paa vor Slægt, men ogsaa det Onde og dets Følger.“

„Lad der blive oprettet gode Skoler i alle de Helliges Byer i Utah. Lad gode Skolelærere, som ere Sidste-Dages Hellige af Hjærtet og af Princip, blive satte til at undervise vore Børn. . . . Kunde jeg saa det, som jeg ønskede det, saa vilde alle de nyere Forbedringer blive indførte i vort Undervisnings-

System; thi alle Opfindelser og Hjælpe-midler, som benyttes i Kunstens og Videnskabens Tjeneste, ere af Herren bestemte til Gavn for Zion i de sidste Dage, og de vilde gavne hele Menneskeslægten, dersom den vilde ophøre med sin Ugudelighed og lære at kjende Guds Haand i alle Ting.“

„Det er ikke blot gennem det naturlige Dje, at Sjælen erholder Kundskab om de synlige Gjenstande, men mere det som Gud har nedlagt i Menneskets Indre, en tænkende Forstand der tragter efter Kundskab, som gjør, at Vds forener sig med Vds, Kundskab med Kundskab og Sandhed med Sandhed. Det er dette, som lægger den rigtige Grundvold hos Mennesket for al Uddannelse.“

„For nærværende ere vi dybtstjunkne og svage, og maa føle os frem i Mørket, men vi ere satte her i denne svage Tilstand, for at opnaa Ophøjelse. Paa den Tid, da det kjødelige Tabernakel dannes, er det at Uddannelsen af det menneskelige Liv begynder.“

„Vore Traditioner lede os til at

betragte Døden paa samme Maade, som vi plejede at gjøre, og til at tænke, at dette Liv kun var bestemt til at forberede os paa de sidste Øjeblikke før Legemets Opløsning. Dette Liv er det eneste vi har nu, og dersom vi ikke forstaa at sætte tilbørlig Pris paa det, saa er det umuligt for os at blive beredte for et højere og mere udviklet Liv. Vi leve i Dag for at berede os for Livet i Morgen, og dersom vi ere beredte paa at leve, saa taber Døden

sine Nædsler, thi vi dø da kun for at leve i en anden Tilstand. Dersom vi kun forstaa at sætte Pris paa dette Liv, saa ville vi aldrig dø. Vore Legemer ville nok komme til at sove i Graven en kort Tid — de jordiske Bestandele ville opløses og vende tilbage til deres Moder, Jorden —, men den u dødelige Kraft, som bor i os, vil aldrig sove, og vi ville erholde vore Legemer igjen."

Den 15de Juli 1889.

Disciplin.

Med dette Ord mene vi den Orden som er en Følge af Lydighed til visse Regler eller Love. Den er en absolut Betingelse for ethvert Samsunds Bestaaen og Velbære. Den eksisterer i Himlen til Fuldkommenhed, men iblandt Menneskene i en mere eller mindre ufuldkommen Form, skjønt ethvert Samsund anerkjender Nødvendigheden af Disciplin. Man er kun ikke enig om Midlerne til at opnaa denne ønskelige Tilstand, idet man ikke har ens Anskuelser om hvad man tror at ville tjene det Samsund, som man selv tilhører, mest til Nytte. Derved fremkomme de forskjellige Love, Regler og Anordninger, som styre Verdens forskjellige Samsund, baade i politisk og religiøs Henseende. Hensigten er den samme, men de Midler, man vælger for at naa sit Maal, ere højst forskjellige iblandt Verdens forskjellige Nationer, saa vel som blandt de religiøse eller sociale Samsund, og komme derfor ofte i Modsetning til hverandre, som da fører til Stridigheder og Krig.

De Sidste-Dages Hellige ere tidligt blevne lærte, at Lydighed er den Grundvold, som de maa gjøre Regning at opføre deres Hus paa, eller med andre Ord, det Princip, hvorpaa alle deres Forhaabninger i dette eller det tilkommende Liv bør hvile. Vor Kirkes Bestaaen eller Tilværelse afhænger af dette Princip; thi saasnart det ophører at styre de enkelte Individier, hvoraf Samsundet bestaar, saa indtræder Forvirring, Uorden og Opøsning. Hvor derimod Lydigheds-Principet er i praktisk Anvendelse under retfærdige Love og Bestemmelser, der findes Sammenhold og Styrke, og alle de Goder, som ere en Følge af Fred, Enighed og Orden. Det er dette Princip som har bevaret os under de mest prøvende Omstændigheder og har bragt os, som et Folk, til Velstand og Anseelse. Det er det, som først gjorde os til Medlemmer af Jesu Kristi Kirke paa Jorden, idet vi udviste Lydighed ved at underkaste os Daabens

Ordinantse til vore Synders Forladelse, og det er dette Princip, som skal føre os sejrrig ud af Kampen her paa Jorden og hæve os til Gud i Himlen.

Dette Princip finder nødvendigvis Anvendelse i alle Livets Anliggender, begyndende i Familiekrebsen, med Forholdet mellem Forældre og Børn, Mand og Hustru, og udbreder sig derfra til Skolen, Kirken og Staten. Det kan ikke undværes i nogenjomhelst Forretningsgren; det staar som en bydende Nødvendighed og møder Mennesket i alle dets forskellige Livsstillinger, enten hjemme eller ude — paa Land eller Sø.

Det synes at udkræve en Opofrelse, men kan ikke undgaaes, naar man tragter efter Ophøjelse eller stræber frem mod et højere Maal, og det er netop af den Grund, at enhver forstandig Sidste-Dages Hellig frivillig underkaster sig Præstedømmets Love. Kun de Uforstandige ere opstætsige og ulhdige.

Der er maaste ingen Tid eller Omstændigheder, hvori vi som et Folk kunne blive stillede, der mere viser Nødvendigheden af Disciplin end medens vi ere paa den lange Rejse fra vore gamle Hjemsteder og til de Helliges Indsamlingssted i Utah. Fra det Djæblig, som de Hellige forlade det gamle Hjem, bringer næsten hver Dag dem nye Forholde og nye Omstændigheder, hvor deres tidligere Erfaring viser sig i høj Grad utilstrækkelig. Sproget, Pengene, Skiffene, Jødemidlerne, Butikerne, Folkene, ja selv Landet er nyt, ukjendt og udenfor deres tidligere Erfaringers Omraade. De finde derfor snart, at de behøve at drage Nytte af Andres Erfaring, for at klare sig, men dette kan kun ske ved at rette sig efter de mere Erfarnes Raad og Vejledning. Af den Grund blive de Hellige organiserede i Selskaber, under erfarne Mænds Vejledning, som uden Betaling hjælpe dem til Rette, paa alle mulige Maader. Paa Skibet sørge de for at de Syge faa den nødvendige Pleje, og de Sunde den Udspredelse, som behøves for at bevare Helbredet. Paa Land, se de efter at Selskabet ikke bliver plyndret af Tyve og Ræltringer, som det saa ofte er Tilfældet med andre Emigranter. De hjemvendende Missionærer vaage over de Helliges timelige saa vel som deres aandelige Velfærd; de gjøre Indkjøb af Proviant og andre Nødvendigheds Artikler, og forskaffe derved Emigranterne disse Ting til almindelige, og som oftest lavere Priser end de selv vilde være i Stand til at kunne kjøbe disse Ting i et fremmed Land, hvor som oftest de handlende opkræve Priserne eller paa andre Maader bedrage de uerfarne Rejsende. De se til, at hverken Folk eller Rejsedogs bliver tilbage, naar der gjøres Ophold eller stiftes Vogne; fort jagt, de ere altid ved Haanden og til uberegnelig Nytte for Emigranterne, naar den behørig Disciplin er tilstede blandt Selskabet.

Hvor der har vist sig Mangel paa Disciplin, have Følgerne altid været ubehagelige og undertiden sørgelige. Det har hændt sig, at Nogle ere blevne efterladte paa Steder, hvor der enten gjordes et kort Ophold eller stiftedes Vogne; Penge ere undertiden blevne dem frastjaalne eller ved Ombytning for ukjendte falske Penge tabte. Vi kjendte en Søster fra Kjøbenhavn, som blev tagen tilfange af Indianerne, fordi hun ikke vilde holde sig til Selskabet, som den Gang rejste med Vogne over de store Sletter i Amerika. Hun er aldrig bleven hørt fra siden. Nogle ere komne til Stæde, og have derved forarsaget hele det øvrige Selskab Ulejlighed og Bedrøvelse og, i det Hele taget, have de Uhdige og Egen-

raadige altid forboldt baade sig selv og Selskabet stor Ulejlighed og som oftest Sorg og Skade, der sædvanligvis endte med, at de faldt fra Troen og bleve Apostater — alt som en Følge af Mangel paa den Ydmyghed og Lydighed, som er en saa absolut og nødvendig Betingelse for Held og Fremgang. Lad derfor de Hellige, som emigrere, sætte sig vel ind i dette Princip og lægge det som Grund for alle deres fremtidige Bestemmelser, dersom de tragte efter den Ophøjelse, som er de trofaste Helliges sælles Haab, men som kun kan opnaas ved Lydighed og bestaa hvor der findes den rette Disciplin. C.

Korrespondance.

Ombord i Dampskibet „Roanoke“
den 21de Juni 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vort Selskab forlod Liverpool, den 8de December, bestemt for Ny York, hvortil vi ankom den 19de. Rejsen over Havet var meget behagelig, naar undtages en Smule Søsyge iblandt de Hellige og en Del Blæst og Regn, som dog ikke forarsage os nogen slynderlig Ulempe. Vi bleve overordentlig godt behandlede, medens vi vare paa Skibet og der blev gjort Alt for at gjøre os det saa bekvemt som muligt. Kosten var god og veltillavet, og Soverummene bleve holdte omhyggeligt rene, og vi føle os alle tilfredse og kunne anbefale Dampskibet Whoming til Enhver, som agter at rejse over Havet. Vi passerede

Ophjnet ved Castle Garden (Landsingsstedet for Emigranter i Ny York) uden at der befandtes Noget iverjen, og Kl. 3 samme Dag fortsatte vi Rejsen tilføes paa dette Skib („Roanoke“) og vente at naa Norfolk tidlig i Eftermiddag, hvorfra vi saa tage med Jernbanetog mod Vesten. Der hersker en udmærket god Forstaaelse iblandt de Hellige og de Vldste, og Enhver synes at føle sig særdeles veltilfreds med Turen.

I det vi hermed sende vor hjærlige Hilsen til Dem og alle Brødrene paa Kontoret, nedbøde vi Guds Velsignelser at maatte være med Eder, og undertegne os

Ederes Brødre i Evangeliet

J. S. Andersen.

K. H. Nordberg.

Frelse for de Hensøvede.

(Fra Millennial Star.)

Blandt Nutidens mange sektariske Bildfarelser, er den, som indskrænker Evangeliets frelsende Virkninger til dem, der antagte det her i Livet, og

dertil knytter sig en anden lignende Bildfarelse, nemlig, at Manden, strax efter Døden, enten blive bragt hen i Guds umiddelbare Nærverelse eller

ogjaa overgiben til uendelig Pine. Bibelen er almindeligvis anerkjendt af Alle, der bekjende sig til Kristendommen, som en Vejleder paa den Sti, der vil føre os til Gud, og deri underrettes vi om, at Jesus er, „vor Saliggjørelses Fyrste“, „og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelst.“ Ap. Gj. 4, 12. „Hvo som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men hvo, som ikke tror Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Brede bliver over ham.“ Joh. 3, 36. Af disse Skriftsteder maa det være indlysende for Enhver, at det er absolut umuligt for Noget, at arve det evige Liv og blive tilstedt Afgang til Faderens Nærværelse, uden først at tro paa Kristus, som sin Forløser, og adlyde de Love og Befalinger, som han lærte Menneskene, medens han vandrede her i Kjødets.

Derjom den Være er sand, at der ikke findes Haab hinsides Graven, saa er der, foruden de mange Tusinder, der levede og døde paa Tider, da Evangeliet ikke fandtes paa Jorden, tillige mange Millioner af stakkels, uvidende Sjæle, der aldrig have kjendt det ringeste til Evangeliets Oh, men som ere blevne opdragne i Afguderier, som da vilde være haabløst fortabte, og, paa Grund af de mange Vansteligheder, som ligge i Vejen for Evangeliets Udbredelse, er der Millioner Mennesker nu levende, der maatte lide jamme Skjæbne. Derjom Gud kjendte Alt, hvad der vilde ske, i Forvejen og ikke ordnede Saliggjørelsens Plan saaledes, at Evangeliet ogjaa kunde komme dem tilgode, som ikke fik Anledning til at høre det i dette Liv, saa er det vanstelig at indse den alvise Skabers Retfærdighed og Visdom i saa Henseende.

Gud er alle Menneskers Manders Fader, hvadenten de ere Jøder eller Hedninger, Sorte eller Hvide, Trælle eller Frie. Kunne vi derfor, under en saadan Forudhætning, for et Øjeblik antage, at han, som er fuld af Kjærlighed og Overbærenhed, vilde tilstede, at en saa forholdsvis stor Del af hans Børn skulde være uigjenkaldelig fortabte, fordi de ikke adlyde en Lov, som de vare aldeles uvidende om? Saadanne Anskuelser kaste en altfor stærk Skygge paa den Almægtiges Retfærdighedsfølelse, til at nogen sand Kristen, i denne Tid, med Alvor vil skjænke dem Plads i sit Hjærte.

Som Bevis eller Støttepunkt for den Være, at alle troende og angergivne Mander gaa til Himlen, for at bo hos Faderen, anfører man de Ord, som Jesus henvendte til den angergivne Røver paa Korset, nemlig: „I Dag skal Du være med mig i Paradis“. Luk. 23, 43. Af disse Ord, ville mange af vor Tids Kristne drage den Slutning, at Røveren, strax efter sin Død, indgik til Himlen for at være i Guds Nærværelse. Lad os derfor nøjere undersøge den hellige Skrift, for at se om denne Opfattelse er rigtig. Tre Dage efter Korsfæstelsen, kom Maria aarbe til Graven, og da hun saa, at Jesu Legeme var borte, græd hun bitterligen, men Jesus, som netop var opstanden, stod tæt ved hende, skjønt hun ikke vidste at det var ham. „Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni! hvilket bethder: Mester. Jesus siger til hende: rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gik til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.“ Joh. 20, 16—17. Her se vi, at Jesus selv erklærer, at han, i de tre Dage, som fulgte umiddelbart efter

hans Lidelse og Død paa Golgatha, ikke var hos sin Fader i Himmelen, og sølgelig maa vi fornøstigtvis antage, at den bodsferdige Røver heller ikke havde været der. Derfor er den Anstuelte, at Røveren blev frelst og indgik i Himmelen, aldeles ugrundet og stik imod det nye Testaments Lære.

Jesús sagde: „I Dag skal Du være med mig i Paradis“, og tre Dage senere underretter han Maria om, at han „endnu ikke var opfaren til sin Fader“. Lykkeligvis behøve vi ikke at være i Ubvidenhed om, hvor Jesu Mand var henne i de tre Dage som han var borte fra Legemet, efter som Bibelen giver os den fornødne Underretning i saa Henseende. Naar vi læse 1. Petri 3, 18—20, finde vi følgende: „Thi og Kristus led een Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødets men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort, og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som forudm vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noah's Dage, der Arken byggedes, i hvilken saa, nemlig otte, Sjæle bleve frelst i Vandet“. Af disse Ord lære vi, at Jesús, i den Tid, da hans Legeme henlaa i Graven, besøgte Aanderne, som vare i Forvaring, og deraf følger saa ogsaa Oplysning om hvor den bodsferdige Røver befandt sig. Det var nemlig i Paradis eller et Slags midlertidigt Forvaringssted, hvor han vilde finde Anledning til at høre Frelseren befjendtgjøre sit Forløsningsværk og „prædike for de Fangne Fængslets Op-ladelse“.

Esaías siger, idet han taler om Jesús: „at sige til de Bundne gaa ud! til dem, som ere i Mørke aabenbares“. Esaías 49, 9. Endvidere paa et andet

Sted siger han: „og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle hjemjoges mange Dage derefter“. Esaías 24, 22; og atter, „til at aabne de Blindes Øjne; til at udføre de Blinde af Fængsel, de som sidde i Mørke udaf Fængsels Hus“. Esaías 42, 7. Hvor smukt stenime ikke Profeten Esaías Ord, overens med det, som Apostlen Peter har sagt os om, at Jesús prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, hvilke havde været indespærrede i to Tusind lange Aar, som Straf fordi de ikke vilde annanne Evangeliet, men foragtede Profeten Noah's Vidnesbyrd. De maatte saaledes lide, i Overensstemmelse med det Princip, som Jesús saa tydeligt har fremstillet, idet han siger: „Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme derudfra, førend Du betaler den sidste Hvid“. Math. 5, 26. „Men den Tjener, som veed sin Herres Willie, og ikke bereder sig, og ikke gjør efter hans Willie, skal faa mange Hug, men den, som ikke veed det, og gjør, hvad der er Hug værd, skal faa lidt Hug. Thi Enhver, hvem Meget er givet, hos ham skal man søge Meget, og hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Meget.“ Luk. 12, 47—48. Med hvilken ubestribelig Glæde maa derfor ikke disse fangne Aander have hilset Frelserens Komme iblandt sig, med de glædelige Tidender om stor Glæde, der blev dem tilbudt ved det evige Evangelium! Desformedeft vilde deres Bønker blive sønderbrudte og de selv blive udreodne af Satans Bold.

Vi burde tydeligen kunne forstaa Jesu Ord, hvor han siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre skulle leve.“ Joh. 5, 25, Rigeledes

Petri Forklaring: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjød, men leve for Gud i Aanden“, 1. Pet. 4, 6. Naar Evangeliets Betsignelser atter blive tilbudt de Aander, som, medens de vare i Kjød, forkastede det, (efterat de have lidt Straf for deres flette Handlinger heri Livet, og tilfredsstillet Retfærdighedens Krav) hvormeget mere skulde der da ikke udvises Barmhøjertighed mod de mange ærlige, sandhedskjærlige og retfærdige Mennesker, som aldrig fik høre Livets og Saliggjorelsens glade Budskab i dette Liv.

Derjom det er sandt, at „der intet Haab findes hinsides Graven“, hvorledes vilde da Pauli Ord gaa i Opfyldelse: „at i Jesu Navn skal hvert Ane bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære.“ Filip. 2, 10—11. Derjom vi ville lade Apostelens Erklæring gjælde, saa komme vi til det Resultat, at de, som i dette Liv have været uvidende om Jesus af Nazareth, maa absolut modtage Undervisning angaaende deres Forløser, naar de komme i Aandeverdenen, thi „hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre uden at der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fodder, som forkynde Fred, som forkynde et godt Budskab.“ Rom. 10, 14—14. Menneskets Sjæl er ikke afhængig af Legemet for sin Tilværelse, og derfor i fuld Besiddelse af Forstand og Handlingsfrihed. Den er derfor i Stand til at øve Tro om den vil, og antage Evangeliet, naar det blive forkyndt i Aande-

verdenen lige saa vel, som i denne Verden. Den Kjendsgjerning, at Jesus prædikede for de Aander, som vare gjenstridige i Noah's Dage, er tilstrækkeligt Bevis nok for, at der kunde gjøres Noget, for at forbedre deres Tilstand. Det vilde have været i højeste Grad grusomt, at forkynde Evangeliet for dem, uden ogsaa at give dem Anledning til at adlyde det.

Jesus sagde til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Joh. 3, 5. Det bliver derfor et ganske naturligt Spørgsmaal: Hvorledes kan en Aand blive født af Vand? og vi maa svare, at det er en ren Umulighed. Gud har derfor i sin Barmhøjertighed, indrettet Frelsens Plan saaledes, at de Levende kunne udføre saadanne Ordinantjer for de Hensjovede. Dette kan tydeligt bevises af Apostlernes Skrifter. Paulus siger saaledes i første Brev til Korinthierne: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ 1. Kor. 15, 29. Dette viser, at Daab for de Døde, var ikke alene vel forstaaet, som et evangelisk Princip, men ogsaa praktiseret af de Hellige paa den Tid. Vi kunne derved se, hvorledes „Fængslets Døre“ kunde aabnes, „for dem som sad i Mørke“ og hvorledes de indespærrede Aander kunde blive frigjorte fra deres lange Fangenskab. Ved at underkaste sig den evangeliske Ordinantje, Daab for de Døde, kunne de, som leve, sybestgjøre denne Bestemmelse paa de Dødes Vegne, og saaledes tillige opfylde, hvad Profeten har sagt: „Og Frelserne skulle opkomme paa Zions Bjerg.“ Obad. 1, 21.

Herren siger ved Malakias: „Se jeg sender Eder Profeten Elias forend

Herrens den store og forfærdelige Dag kommer; og han skal ombende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Vand." (Forhandelse). Mal. 4, 5—6. De Sidste-Dages Hellige paastaar, at denne Profeti blev opfyldt den 8de April 1836, idet Profeten Josef Smith og Oliver Cowdery paa den Dag havde et herligt Syn i Kirtlands Tempel. Profeten Elias, som blev borttagen uden at smage Døden, viste sig for dem, og overgav dem Røglerne til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, og da Guds Tjenere saaledes have erholdt Fuldmagt til at forrette Daab for de Døde, saa ere de Sidste-Dages Hellige nu ivrigt beskæftigede med at opføre Templer, hvori disse hellige Ordinantjer kunne blive udførte.

Som det blev forudsagt af Profeten Micha, blive de Oprigtige af Hjertet nu indsamlede fra alle Nationer til Herrens Hus's Bjerg, (Mich. 4.) og der forrette de disse Ordinantjer for den Del af den mennefskelige Familie, som have levet paa Jorden, i forskjelligge Tidsaldrer, uden Evangeliet. Guds Tjenere, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedømme, men nu befinde sig paa den anden Side af Sløret, ere fremdeles lige virksomme med at prædike Evangeliet og udbrede Sandheden blandt Beboerne i Landeverdenen. Alle Adams Sønner og Døtre, som ikke have begaaet den utilgivelige Synd og dermed forspildt deres Ret til Gjenløsning,

ville faa nyde det store Privilegium, at adlyde Evangeliet og modtage Belønning eller Straf i Forhold til deres Gjerninger.

Narsagen, hvorfor Nutidens Kristne ere saa ubekjendte med disse Principer er, at de have mistet Aandens Lys, uden hvilket Ingen er i Stand til at fatte Evangeliets eller Guds Riges Hemmeligheder. Saalænge som de forkaste det Lys, som Aabenbaring i vor egen Tidsalder kaster over disse Principer, og saalænge de foragte den Myndighed, som Gud har skænket sine Tjenere, saalænge ville Mennefsene forblive i Uvidenhed og Mørke angaaende disse herlige Principer, der indbefatte Liv og Saliggjørelse, og de ville tilsidst, ligesom Folket i Noah's Dage, blive indesluttede i Forvaringsstedet, hvor de maa forblive, indtil de have affonet den sidste Hvid, som Straf fordi de forkastede Sandheden. Derefter ville de erholde en større eller mindre Herlighed, i Forhold til deres Gjerninger, men hvor Gud og Kristus ere, der kunne de ikke komme i al Evighed.

For Enhver, som har nydt af Sandhedens rene Aildevæld, hvis Sind er blevet paavirket af guddommelig Aabenbarings straalende Lys, for dem staar Principet om Frelse for de Hensøvede som et blandt de herligste og mest grandiose i den altomfattende Saliggjørelses Plan, og bringer en hjertelig Faders Barmhjertighed i fuldkommen Ooverensstemmelse med hans Retfærdighed.

Tankesprog. Bagtaalelse er som en Glød under Asken — den brænder ikke i klar Lue, men den vil dog efterlade Brandskaar baade hos den, som tager den af Asken saa vel som hos den, der tager imod den.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortfat fra Side 303.)

Vi have i denne Artikel, kun givet enkelte Træk og svage Omrids af Profeten Josefs Virksomhed og vi ville dernæst omtale enkelte andre af Guds Profeter i de sidste Dage, skjønt vi maa gjøre det i Korthed.

Brigham Young, overtog Ledelsen af Kirken efter Josefs Død. Det var under Omstændigheder, som visjelig vilde have affkræftet mangan foretagssom Leder, at han, ved denne Katastrofe, pludselig fandt sig stillet som en Hyrde for Menigheden, der, paa den Tid, var omgiben af triumferende Fjender, hvis Hænder endnu vare farvede i Martyrernes Blod, og som, lig Ulvene, kun tørstede efter mere. De Hellige vare omtrønt i samme modsaldne Sindstemning, som Disciplene ved Frelserens Død — lig Faar uden Hyrde — og de vidste ikke hvem Herren vilde benytte til at fortsætte det store Værk, som han havde begyndt med sin Tjener Josef. Men da var det, at Apostelen Brigham fremstod, og at Guds Mand, ligeledes paa en bestemt og utvetydig Maade, bar Bidnesbyrd til de forsamlede Tusinder af sørgende Hellige om, at han var Manden. Der var ikke længere Spor af Tvivl tilbage om hvem der var Herrens Udaarede — Faarene kjendte Hyrdens Røst — og den nyere Tids Moses tiltraadte sit profetiske Embede, som Israels Leder og førte de lidende Hellige ud i Ørkenen, hvor de opnaaede en Frihed og Selvstændighed som de aldrig havde nydt eller turde have gjort sig Haab om at erholde, saalænge Satan har Indflydelse i menneskelige Affærer.

Man kan derfor vistnok med Rette anse Brigham Young, næst Josef Smith, som vor Tids mærkeligste Mand, betragtet fra et vist Synspunkt. Han var en Jesu Kristi Apostel, en Profet Seer, Aabenbarer og Leder for Guds lidende Folk. Ved Martyrernes Død fandt han henved thyve Tusinde forarmede modløse Mennesker omgibne af deres rasende Fjender, men han førte dem, under Inspirationens Ledelse, ud fra deres Fjenders Omraade, og gav dem et Fristed i Ørkenen. Deres Vej førte igjennem et ukjendt Land, der var gjennemstrejft af de mest krigeriske og blodtørstige Indianerstammer. De maatte ofte sætte over store Floder og rivende Bjergstrømme, overstige høje Bjerge og drage over vidtstrakte ørkenagtige Sletter, hvor der ofte var Mangel paa Vand og Græs, og tilsidst nedfattede han dem i det Indre af Amerika's den Gang ukjendte Bjergland ved den store Salthav, som undertiden benævnes „Amerikas døde Hav“. Landet var tilshneladende saa ufrugtbart, at selv „den røde Mand“, for en stor Del, maatte opholde Livet ved at spise væmmelige Insekter og usunde Urter og Rødder. Der blev sagt Brigham, at intet Korn vilde modnes der, og man tilbød ham, spottende, et Tusind Dollar for den første Skjæppe Korn, som der kunne frembringes af Utah's Ørkenjord.

Men Brigham Young var ikke den Mand, der lod sig skrænke af disse forbydende naturlige Omstændigheder. Han sølte, at han var Herrens Tjener og Israels Leder, ligesom Moses var i gamle Dage. Herren, Jehova, vejledte ham

ved Aabenbaring hele Tiden og naar Brigham tilsidst — fyg og udmattet af Anstrængelse og Bekymring — blev løftet op fra sin Bogn, der i Spidsen for Pionertoget, førte ham gennem det sidste Bjergpas ind i Saltjødalen, og han fik se det storartede Ode, der udbredte sig for hans Blik, udbrod han og sagde til den nuværende Præsident, Wilford Woodruff: „Dette er Stedet, Broder Woodruff; her vil vor Rejse være tilende og her ville vi finde Fred og Hvile.“

Samme Dag satte Pionererne Ploven i Virksomhed og saae omtrent fire Tønder Land med Hvede. Præsident Woodruff plantede selv — endnu før han indtog en Mundfuld af nogen Slags Forfriskninger — et Fjerdinglar Kartofler, som han havde ført med sig den lange Vej over Ørkenen, og saaledes viste disse store Mænd deres Tro ved deres Gjæringer. De vare den Gang mere end et tusinde engelske Mile fra den saakaldte Civilisations yderste Grænser. Deres Klæder hang i Laaser om deres udmattede, magre Legemer; deres Arbejdsdyr vare ligeledes magre og udmattede, deres Vogne brøstfældige, deres Telte daarlige og deres Redskaber

faa og for det Meste opstidte, og deres Vaaben og Ammunition maatte anses for at være høist utilstrækkelige til i længere Tid at kunne tjene dem til Forsvar mod de Vilde eller for at forskaffe dem Føde. Sommeren var mere end halvt hengaaet, idet de ankom til Dalen den 24de Juli, og der var saaledes ingen Udsigter til at de selv under gunstige Forhold, vilde kunne aple noget Slags Levnetsmidler det Aar. Uden Husse, uden anden Føde for den tilstundende Vinter, end hvad de havde bragt med sig, og uden nogen naturlig Garanti for at de vilde kunne aple Noget, selv om de havde Tro nok til at spare den medbragte Sæd, for at betro den til den ukjendte Jordbund, fæstede de dog deres Haab og Tillid til Profeten Brigham's Forsikring om, at Herren vilde forandre Elementerne og Klimaet, saa at Landet vilde blive frugtbart og Gjaia Ord gaa i Opfyldelse, nemlig, at „Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skulde fryde sig og blomstre som en Rose.“ (Gjaia's 35.)

Profetien er for længe siden bleven opfyldt.

(Fortætttes.)

Dødsfald.

Hans Peterfen døde den 9de Juni 1889 i Mill Creek, Utah. Han var født i Hjorlunde, Frederiksborg Amt, Danmark, den 28de Februar 1819, blev døbt 1863 og emigrerede til Utah i 1866; hvor han altid var agtet, som en god Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Tale af Præsident Cannon	305	Korrespondance	314
Kostbare Perler	311	Frelse for de Hensjovede	314
Red. Bem.:		Guds Profeter i de sidste Dage	319
Disciplin	312	Dødsfald	320

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).